

Arrest

nr. 169 166 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SEMPELS, die loco advocaat I. DE PLAEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 21 november 2013, aangevuld op 13 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2013 met aanvulling dd. 13.07.2015 werd ingediend door :

E. A., M.

nationaliteit: Marokko

geboren te Ahfirop 18.04.1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene in het bezit was van een studentenstatuut geldig tot 31.10.2013 vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België in te dienen. Bovendien heeft betrokkene zelf zijn studies stopgezet op 07.01.2013, en voldoet hij hierdoor niet meer aan de voorwaarden van zijn verblijf als student. Bovendien is geleden uit het onderzoek van het dossier dat betrokkene nooit is geslaagd in zijn studies.

Het feit dat betrokkene door gezondheidsproblemen zijn studieprojecten heeft moeten beëindigen, vormt ook geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de medische problemen de oorzaak zijn dat hij zijn studies heeft moeten stopzetten. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene wel in staat was deze periode te werken, ook al waren er medische problemen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (tijdens zijn studies) en zijn integratie (ni. Nederlands, Engels en Frans spreekt,) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat hij zijn tewerkstelling zal verliezen wanneer hij moet terugkeren naar het land van herkomst om daar zijn aanvraag in te dienen, ook dit vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden van zijn verblijf als student en legt geen nieuwe arbeidskaart A voor waaruit blijkt dat hij hier betaalde arbeid mag verrichten.”

1.2 Op 28 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoekende partij hier tegen instelt wordt bij arrest 163 637 van 9 maart 2016 door de Raad verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en zelfs het vertrouwensbeginsel

Doordat verwerende partij zich steunt op manifest onjuiste feitelijke vaststellingen en zich beroept op algemeenheden om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren en alzo deze beslissing te motiveren.

Het is volledig ten onrechte dat verwerende partij meent te kunnen vaststellen dat de door verzoeker aangehaalde feitelijke elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Bij brief van 13 juli 2015 van de raadsman van verzoeker werd zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend.

Na de redenen van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben verduidelijkt, stelt de raadsman van verzoeker vast dat in de gegeven omstandigheden, **zijnde de huidige gezondheidstoestand van verzoeker en het verlies van zijn arbeidsvergunning**, het onmogelijk voor hem was om terug te keren in zijn land van herkomst en aldaar een aanvraag op grond van artikel 9bis in te dienen.

Zonder het buitengewone karakter van deze ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden te verifiëren beroept verweerster zich enkel op de volgende volstrekt onjuiste elementen om tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te besluiten:

“Het feit dat betrokkene in het bezit was van een studentenstatuut geldig tot 31.10.2013 vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15 december 1980 in België in te dienen”.

Het bezit van een studentstatuut werd door verzoeker nooit ingeroepen als buitengewone omstandigheid om zijn aanvraag op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet in België in te dienen, wel zijn ziekte en de onbestaande opvang in zijn land van herkomst.

Verwerende partij verklaart niet waarom deze omstandigheid geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoeker om te begrijpen waarom en in welke mate dit argument de beslissing van verwerende partij heeft kunnen gronden.

Zonder verder uit te leggen waarom het bezit van een studentenstatuut tot 31 oktober 2013 geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, heeft verwerende partij haar materiële motiveringsplicht niet nageleefd.

“Het feit dat betrokkene door gezondheidsproblemen zijn studieprojecten heeft moeten beëindigen vormt ook geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de medische problemen de oorzaak zijn dat hij zijn studies heeft moeten stopzetten. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene wel in staat was deze periode te werken, ook al waren er medische problemen”.

Ten eerste, het feit dat verzoeker zijn studieprojecten heeft moeten stopzetten door gezondheidsproblemen werd door verzoeker nooit als buitengewone omstandigheid opgeworpen.

Tevens blijkt uit geen enkel document dat verzoeker wel in staat zou zijn geweest om in deze periode te werken. In tegendeel blijkt duidelijk uit de stukken van het dossier dat de periode waarin verzoeker zijn studies heeft moeten stopzetten door gezondheidsproblemen de enige periode is waar verzoeker geen werk had.

Zonder uit te leggen op welke zogenaamde stukken van het dossier verweerster zich baseert om te beweren dat verzoeker in staat was om in deze periode te werken schendt verweerster haar materiële motiveringsplicht alsook haar zorgvuldigheidsplicht.

Iedere beslissing van de overheid dient immers steeds in alle redelijkheid en met het nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en in het bijzonder een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, p.946).

In casu roept verweerster onjuiste feiten in zonder deze door een zorgvuldige studie van het dossier gecontroleerd te hebben of inlichtingen of bevestiging aan verzoeker te hebben gevraagd en zonder verzoeker in de mogelijkheid te stellen om de grond van de motivatie van verweerster te controleren.

Hierdoor heeft verweerster haar materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verwerende partij voert aan dat verzoeker zich zou beroepen op de instructie van 19 juli 2009 die niet meer van toepassing is.

Deze stelling van verweerster is volledig onjuist en verweerster antwoordt ook geenszins op de door verzoeker aangevoerde argumentatie.

In zijn brief van 18 november 2013 vroeg de vorige raadsman van verzoeker geen toepassing van deze instructie maar verwees onder meer naar deze toenmalige instructie in de mate dat “indien de regeringsinstructies van de zomer 2009 nog van toepassing zouden zijn, hij volledig onder de voorwaarden van een automatische regularisatie van zijn verblijfstitel zou vallen”.

Immers communiceerde de destijds bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11 december 2009 in de pers en bevestigd via de website van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie ook na de opheffing hiervan toegepast zullen worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt onder meer in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een bepaalde standvastigheid van het bestuur.

Het vertrouwenbeginsel houdt in dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewerkt, dienen te worden gehonoreerd, op gevaar dat het gerechtvaardigd vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen wordt geschonden.

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als “één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moeten kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan”

In casu kon verzoeker erop vertrouwen dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 zou worden behandeld.

Dit is evenwel niet het geval geweest terwijl verwerende partij de aanvragen van andere partijen tot verblijfsmachtiging op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 onderzocht heeft.

Dit vormt daarnaast een ongelijke behandeling.

Verwerende partij had ten minste de verplichting om duidelijk te maken waarom zij geen toepassing wenste te maken van de instructie van 19 juli 2009.

Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht alsook van vertrouwensbeginsel.

Verwerende partij roept nog in dat de duur van het verblijf van verzoeker en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken die zouden toegelaten hebben de aanvraag in België in te dienen

De goede en volledige integratie van verzoeker wordt zelfs niet betwist en is ook niet betwistbaar.

De Raad van State heeft eerder reeds gesteld dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België (R.v.St. nr. 131.652, 24 mai 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, p.221).

Verweerster legt echter helemaal niet uit waarom de elementen van een perfecte integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheden in hoofdte van verzoeker zouden uitmaken.

Door zonder meer te beweren dat elementen van integratie niet bedoeld zijn als buitengewone omstandigheid die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigen, bevat de bestreden beslissing geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Tenslotte roept verwerende partij op dat verzoeker niet meer aan de voorwaarden van zijn verblijf als student voldoet en dat hij geen nieuwe arbeidskaart A voorlegt waaruit blijkt dat hij hier betaalde arbeid mag verrichten.

Ook hier is de redenering van verwerende partij onbegrijpelijk voor verzoeker en laat verzoeker niet toe om uit deze motivatie de niet-ontvankelijkheid van zijn aanvraag te verstaan.

Dat de beslissing die zich steunt op onjuiste of op juridische onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing zich steunt op onjuiste motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid en met het nodige zorgvuldigheid genomen werd.

Dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met schending van de materiële motiveringsplicht, en met schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en zelfs het vertrouwensbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden acht omdat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met haar gezondheidstoestand en het verlies van haar arbeidsvergunning.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Zoals de verzoekende partij meldt heeft zij in haar aanvulling van 13 juli 2015 inderdaad gemeld dat, nadat zij opleidingen had gevolgd in België diverse malen arbeidsvergunningen heeft verkregen. Zij legt stukken voor die aantonen dat zij actief was op de arbeidsmarkt.

Voorts meldt zij dat een hartrauma werd ontdekt die hartritmestoornissen en circeltachychardie veroorzaken waarbij elektrocatheters geplaatst werden tijdens een heelkundige ingreep begin 2014. Door haar pathologie was het niet meer mogelijk de schoolopleiding verder te zetten. Omwille van de gezondheidstoestand en het verlies van de arbeidsvergunning zou de verzoekende partij niet kunnen terugkeren naar het herkomstland om zijn aanvraag al daar in te dienen.

De bestreden beslissing antwoordt op deze elementen dat geen bewijzen voorlagen dat de stopzetting van de studies te wijten is aan de medische problematiek daar de verzoekende partij wel kon werken. Bovendien is de verzoekende partij nooit geslaagd in haar studies terwijl zij het studentenstatuut had.

De verzoekende partij houdt ten onrechte voor dat de bestreden beslissing zou moeten verklaren waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. De bestreden beslissing stelt immers op duidelijke wijze wat buitengewone omstandigheden zijn door de zin: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Zoals eerder gesteld zijn buitengewone omstandigheden die omstandigheden die het een aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Het komt de aanvrager toe deze aan te tonen. Samen met de verwerende partij dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom haar medische problematiek, en het verloren studentenstatuut en het verlies van een arbeidsvergunning het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maakt om desgevallend tijdelijk, in het buitenland een aanvraag in te dienen. De Raad herinnert eraan dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

In de mate dat de verzoekende partij het motief bekritiseert dat omtrent het stopzetten van haar studies omdat dit niet is aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag, toont de verzoekende

partij geen belang bij deze grief indien zij meent dat dit niet werd aangehaald. De Raad zal dit motief dan ook als overtoollig beschouwen gelet op het middel. Kritiek op een overtoollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring.

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij in het verzoekschrift evenmin aantoont en/of verduidelijkt waarom haar medische problematiek haar zou verhinderen terug te keren naar het buitenland. Dienaangaande dient de Raad er ook op te wijzen dat haar beroep tegen het op dezelfde dag als de bestreden beslissing genomen besluit tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgewezen in het onder punt 1.2. omschreven arrest.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste relevante gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat:

“Verwerende partij voert aan dat verzoeker zich zou beroepen op de instructie van 19 juli 2009 die niet meer van toepassing is.

Deze stelling van verweerster is volledig onjuist en verweerster antwoordt ook geenszins op de door verzoeker aangevoerde argumentatie.

In zijn brief van 18 november 2013 vroeg de vorige raadsman van verzoeker geen toepassing van deze instructie maar verwees onder meer naar deze toenmalige instructie in de mate dat “indien de regeringsinstructies van de zomer 2009 nog van toepassing zouden zijn, hij volledig onder de voorwaarden van een automatische regularisatie van zijn verblijfstitel zou vallen”.

Immers communiceerde de destijds bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11 december 2009 in de pers en bevestigd via de website van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie ook na de opheffing hiervan toegepast zullen worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt onder meer in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een bepaalde standvastigheid van het bestuur.

Het vertrouwenbeginsel houdt in dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewerkt, dienen te worden gehonoreerd, op gevaar dat het gerechtvaardigd vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen wordt geschonden.

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als “één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moeten kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan”

In casu kon verzoeker erop vertrouwen dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 zou worden behandeld.

Dit is evenwel niet het geval geweest terwijl verwerende partij de aanvragen van andere partijen tot verblijfsmachtiging op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 onderzocht heeft.

Dit vormt daarnaast een ongelijke behandeling.

Verwerende partij had ten minste de verplichting om duidelijk te maken waarom zij geen toepassing wenste te maken van de instructie van 19 juli 2009.

Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht alsook van vertrouwensbeginsel.”, blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft toch wel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te vragen omdat de destijds bevoegde staatssecretaris ook na opheffing nog toepassing beloofde. Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden.. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging en waarbij over de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd heen gestapt. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het enig middel dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag' of op gedane beweringen in de media. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur

niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat rekening had moeten gehouden worden met de duur van haar verblijf al hier en de opgebouwde integratie stelt de bestreden beslissing terecht: *“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (tijdens zijn studies) en zijn integratie (ni. Nederlands, Engels en Frans spreekt,) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).”*

Dit zijn effectief elementen die pas in de gegrondheidsfase moeten beoordeeld worden eens is vastgesteld dat er buitengewone omstandigheden bestaan, wat in casu niet het geval is. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zijn geval gelijkaardig is als de zaak van de Raad van State waarnaar het middel verwijst. De Raad herinnert eraan dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing erop wijst dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarde van het verblijf als student dient deze passage van de bestreden beslissing gelezen te worden in haar geheel en vormt dit een antwoord op één van de aangehaalde elementen in de aanvulling van de aanvraag, waarbij wordt vastgesteld dat dit argument geen buitengewone omstandigheid is. De verzoekende partij maakt de schending van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding voor zover de feiten relevant zijn (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN